

αμούμενος υπό έννά ώρατίτων λιθογραφικῶν εικόνων». — Οι εικόνες αὐτές θῶναι βέβαια ὀ γελιογραφίαι τῶ λόγων του. Νά λοιπόν πού ὁ κ. ΣΟΦΟΣ ἀρχίζει νά γίνεταί καί ρήτορας εικονογραφημένος.

— Γιά νάναβῆλαί τὸ δικαστήριον τῆ δίκης τοῦ Κωστα-γερακάρη-Μητσέα, θῶνε σπουδαίους λόγους, κι ἄδικα χαλάσανε τὸν κόσμον οἱ φημερίδες μὲ τῶρθρα τους. Ἐξὼν κι ἂν ἀπορρίψει τὸ δικαστήριον, ἐπειδὴ ἡ δίκη εἴτανε, νά πούμε, ἄρκετὰ διασκεδαστική, νά τὴν ξαναδώσει γιά νά διασκεδάσει περισσότερο ὁ κόσμος.

— Λάβαμε μιὰ προκήρυξη τῆς Ὁβραϊκῆς κοινότητος τῆς Κέρκυρας, γραμμένη στὴν καθάρια δημοτικὴ.

— Κανένας ἀκόμα Σύλλογος Ρωμαϊτικὸς δὲν εἶχε τὸ κουράγιον νά κάνει ὅ, τι οἱ συμπατριῶτες μας Ὁβραῖοι.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στοῦ βορριά τὸ μπαλιονάκι
Ὁρε; μένεις μοναχῆ.
Ἀπὸ κάτω τὸ περβίλι
Στῶν δακρύων σου τὴ βροχῆ..

— «Ὁ ἀδερφά μου ἐσεῖς δευτεράκια
Τῆς φουρτούνας τὴ βοή
Θὲ νά νοιώθει ἀπὸ τώρα
Καὶ τοῦ ἀγέρας τὴν πνοή.

Πιά δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ παιδοῦλα
Ποῦ ἐμειθοῦσεν ὄλη ἡ γῆ
Μὲ τ' ἀθῶνα χαμόγελά μου,
Κ' εἰμouvα γιοῦς πηγῆ.

Πιά δὲν εἶμ' ἐγὼ ἡ γλυκειά σας
Ποῦ τὴν κάθεν ἀγριή,
Ἐφραγνά σας μὲ τὸ φῶς μου
Ἄνοιξη παντοεινῆ

...Κάπιο δέλι θαμνωμένο
Ποῦ ὄλα ἐκάναν προσευχῆ,
Ἄξαρν' ἄστραψε ἡ ματιά μου,
Ἄχ! πὸς διάβηκε ἀπὸ κεῖ;

Ἄχ! πὸς διάβηκε ἀπὸ πέρα
Πὰ στὴ λάμπη τὴ χρυσοῦ;
Ἥλιος εἰσὼν ἡ φεγγάρι
Ἀγγελόμορφέ μου εἰ;

Πάει κατόπι σου ἡ πνοή μου
Καὶ μοῦ σέρνει τὴ ζωῆ.
Ὡ! πὸς δένοντε δοντάκια
Στῆς φουρτούνας τὴ βοή...»

Στοῦ βορριά τὸ μπαλιονάκι
Ὁρε; μένεις μοναχῆ,
Μὲ τὸ βλέμμα σου στὸ κάματο
Μὲ τὰ δάκρυα σου βροχῆ.

Τὶ κι ἂν ἡ καρδιά στενάζει;
Τὶ κι' ἂν ἡ ψυχὴ πονεῖ;
Σὺ προσμένεις καὶ προσμένεις.
Ὡ! ἱστορία παντοεινῆ...

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

(Δήγημα τοῦ Κνουτ Χάμσον, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ Νορβηγικόν)

Μιά φορὰ σ' ἕνα σπίτι εἶδα μιὰ κοπέλα ἐρωτε-μένη σπᾶ γέρα. Τὰ μεγάλα βάθιογάλανα μάτια τῆς λάμπανε καὶ δὲν μπορούσε γὰ κρύψει τὸν ἔρωτά τῆς. Ποῖον ἀραγε νάγαπούσε;

Κεῖνο τὸ νῦν ποὺ στεκότανε σιμά στὸ παράθυρον, τὸ γιὸ τοῦ σπιτινοικοκυρῆ—κεῖνο τὸ νιὸ μὲ τὴ στρατιωτικὴ στολὴ καὶ μὲ τὴ λιονταρίσια φωνή. Θέ μου, πὸς τὰ γαλανὰ τῆς μάτια, γιομάτα ἀγάπη, ἀκολουθοῦσανε κάθε του βῆμα, κάθε του κίνημα, καὶ πὸς ἀνήσυχον καθότανε στὴν καρίκλα τῆς!

Τὸ βράδι στὸ δρόμον, καὶ πού τὴν πήγαίνα σπίτι τῆς—εἶμαστε φίλοι καλοὶ—τῆς εἶπα:

—Τί ὠραία βραδιά! Διασκεδάσες καλὰ ἀπόψε;
Καὶ σὰ νὰ κατὰλαθα τίς σκέψεις τῆς, ἔβγαλα ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι μου τὴν ἀρρεθῶνα καὶ τῆς εἶπα:

—Γιὰ δὲς, τὸ δαχτυλίδι σου μὲ στενεύει. Δὲν τὸ παίρνεις νὰν τὸ δώσεις νὰ μοῦ τὸ φαρδύνουνε;

Ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς καὶ μούπε δειλά δειλά:

—Δὲς μου τὸ δαχτυλίδι, θὰν τὸ πάω νὰν τὸ φαρδύνουν.

Καὶ τῆς τῶδωσα.

Πέρασε μήνας. Τὴν ξανατόμισα κάπια μέρη πέρα στὸ δρόμον. Θέλησα νὰν τὴ ρωτήσω τί γίνηκε τὸ δαχτυλίδι, μὰ... δὲν εἶπα τίποτα.

—Ἐχομεν καιρό, σκέφτηκα, ἕς περιμένουμε λιγάκι.

Μὰ κείνη κοιτάζοντας ἄλλοῦ μοῦ εἶπε:

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ... Τὸ δαχτυλίδι σου... Ἄ-λήθεια... Δὲν ξέρεις τί ἔπαθα μ' αὐτό κῆπου τῶ-βαλα... δὲ θυμημαί... Νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. τῶχασα...

Καὶ μὲ τὴ ματιά τῆς κερφομένη στὴ γιὰ περι-μενε τὴν ἀπάντησή μου.

—Μήπως θύμισες μαζί μου; Ρώτησε κάπως ἀνίσυχα.

—Ἄ, μὰ! Γιατί νὰ θυμώσω; τῆς ἀποκρί-θηκα.

Θέ μου! μὲ τί χαρὰ μὲ πὸς ξαλαφρώτερη κάρ-διχ μᾶρνε κ' ἔφυγα ὅταν εἶδε πὸς δὲ θυμώσα μαζί τῆς!

Ἐπειτα πέρασε δὴλακίριος χρόνος.
Ἐναγῆριθα πάλι σ' ἐκεῖνη τὴ χώρα, κ' ἕνα βράδι βγήκα σ' ἕνα δρομάκι γνωστό, πάλι γνωστό δρομάκι.

Καὶ ξάφνου τὴ βλέπω νᾶρχεται καταπάνου μου καὶ τὰ μάτια τῆς νᾶναι τρεῖς φορές πιδ γαλανὰ καὶ τρεῖς φορές πιδ φωτεινὰ. Μόνον τὸ στόμα τῆς σὰ νὰ μεγάλωσε καὶ σὰ νὰ γλώπιανε.

—Νά τὸ δαχτυλίδι σου, μοῦ λέει, νὰ ἡ ἀρρε-θῶνα σου! Τὸ ξαναβρήκα, ἀγαπητέ μου, καὶ τῶδω-σα νὰν τὸ φαρδύνουν. Τώρα πικ θὰ σοῦρχεται καλὰ!

Κοίταξα τὴ γυναῖκα μὲ τὸ μεγάλο στόμα, τὸ γλωμό, κοίταξα καὶ τὸ δαχτυλίδι.

—Ἄχ, τῆς εἶπα, τώρα πιά αὐτὸ μοῦ εἶναι πολὺ φαρδύ.

Κ' ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου καὶ τὴ χαιρέτησα.

Μόσκα, Νοέμβριος 1905.

ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΑΘΙΟΥΤΛΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη δὲ Πέμπτη

Ἐπιμετοχὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχομοί. Ἐπαρχίαι 11.
Δαβάμοι. Ἀθήνα 2, Περαιὰς 9 (ὁ ἕνας ἀπὸ καρτόσα καὶ οἱ ἑπτὰ τὰ Χριστούγεννα), Ἐπαρχίαι 9.
Κλειμῆς. Ἀθήνα 2.

Σημ. Ἡ Ἀθήνα πέρασε φέτος καλὰ Χριστού-γεννα, δίχως αἷμα, τὴν ἱκανοποίησε ὅμως ὁ Πε-ραιὰς μὲ τοὺς ἑπτὰ του λαδάμοις. Πάλι καλὰ, ἀφοῦ μπορούσανε νᾶναι κ' 107.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιούντα τὰ γραφεῖα μας τὰκλουθα βιβλ. κ:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» (σελ. 502 καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ **Πάλλου** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)
Τοῦ **Φωτιάδου** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης» (σελ. 320) καὶ «Μαζώχτρα, Προυκλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ **Ἐοιοῦ** «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ **Φιλίντα** Γραμμικὰ τῆς Ρωμοίικης γλωσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ **Λόγγου** «Ἄφνης καὶ Χλόη» (χρυσόδε- μένο) μετὰφρ. Ἡλ. Βουτιερῆ (σελ. 86).

Τοῦ **Εὐριπίδου** «Μήδεια» μετὰφρ. Γιάννη Παργιλιῆ (σελ. 59).

Τοῦ **Σοφοκλέου** Αἴας. Μετὰφρ. Ζήσιμου Σί-δερη (σελ. 61).

Τοῦ **Χ. Ἀντροῦ** «Ὁ Μιγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ **Δ. Η. Τεγκόπουλου** «Ζωντανὸ καὶ Πεθαμμένο» δράμα—«Ἡ Χρυσουχὴ» καὶ «Τάφος στὸ Γιάλλο» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ **ΠΑΠΑ**, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ «**ΜΑΤΙΑ**» τοῦ Γ. Ἀβζῆου δρ. 1, 50

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Παρ. Το λάδαμ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ σοῦ γράψουμε.—κ. Στρ.. Ἰσια Ἰσια ἐπειδὴ λές, καὶ τὸ πι-σταύουμε, πὸς εἶναι ἀρίστος τῆς Ἰδέας πρέπει νὰ πλε-ρώσεις καὶ τὴ συντρομῆ. Φαντάσου τί θὰ γίνιτανε ἂν ὄλοι δημοτικιστὰδες παίρνανε τὸ ρόλλο χρίσμα! Ἐπὸ «Νουμᾶ», πρέπει νὰν τὸ ξέρεις, πληρώνουνε συντρομῆ ἀκόμα κ' οἱ συνεργάτες του καὶ μοναχῆ ἔτσι σκεπίζονται τὰ ἔξοδα τοῦ φύλλου. Ὁ ἰγώνας τῆς Ἰδέας δὲ θρέφεται μοναχῆ μὲ λόγια θέλει κ' ἔργα. Καὶ δέκα δραχμὲς τὸ χρόνο δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶξ γιὰ νὰν τὸ συλλογιᾶ-ται ἕνας πὸς ὑπογράφεται καὶ «Φίλος τῆς Ἰδέας». —κ. Κτ. Κῆς. Γερμανία. Τὸ «Ταξίδι» (Β' ἐκδοσῆ) τοῦ μᾶς ζητήσατε τις προάλλες πουλιέται στὸ βιβλ. τῆς «Ἐστ-αί». Σὲς τὸ στέλνουμε ὅμως κ' ἐμεῖς σὰ θέλετε. Ἡ τιμὴ του. 4 φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. —κ. Κ. Λαν. Βακ. Ρουσ. Λάδαμ τὸ τελευταῖο γράμμα καὶ θὲ σὰς ἀπνετήσουμε. —κ. R Park...Ἀθήνα. Λάδαμ τὴ συντρομῆ τοῦ 1906 καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε—κ. Στ. Τὸ δηγήμα τοῦ Παλλη κ' πὸς δημοσίεψε ἡ «Ἀκρόπολις» εἶναι καλόν, δημοσιεύει-σὸν καὶ κάμποσα χρόνια στὴν «Ἐστία», γι' αὐτὸ κ' ἡ γλώσσα του δὲ μιάζει μὲ τὴν γλώσσα τοῦ γράψι σήμασ ὁ ἱθαλαμάς.—Στὸ Φέλλο μᾶς: Τῶνομα τοῦ ρομάντζου τοῦ θὰ μᾶς στείλει ὁ Ψυχάρης τὴν ἀνοιξη δὲν τὸ ἔχομεν γιὰ-τὸ δὲ μᾶς εἰσγράψι. Ἀπὸ τὸ ἑωφύλλο τῆς Β' ἐκδοσῆ τοῦ «Ταξιδίου» μᾶθαμε μὲ χαρὰ, πὸς κατὶ τέτιο ὄνομα τᾶζει στὸ Νουμᾶ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκοι καταθέσεις εἰς τὸν ἑλληνικὸν νομισμᾶ καὶ εἰς χρυσὸν καὶ εἰς φράγκα καὶ λῆρα σπυριανὰς ἀποδοσίας εἰς ἑλληνικὴν προμήθειαν ἢ διαρκεῖς Αἰ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νομισμᾶ εἰς ὅσον ἢ ἐπιπλέον ἢ καταθέσεις-εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἐπιταγῆς ὄψεως (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξω-τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλισον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-ταθέτου εἰς τὸ Ἐπιχειρηματικὸν τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-κύρῃ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ' ἔτος	διὰ	κατὰ	6	μηνῶν
2	"	"	0)0	"	"	"	1	ἔτους
3	1)2	"	0)0	"	"	"	2	ἔτων
4	"	"	0)0	"	"	"	4	ἔτων
4	"	"	0)0	"	"	"	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.